

2. Ulgi podatkowe nie przysługują rzemieślnikom za wykształcenie pracowników będących już czeladnikami lub wykwalifikowanymi pracownikami w innych zawodach rzemieślniczych.

§ 2. 1. Ulga podatkowa wynosi 5.000 zł.

2. Wojewodowie i prezydenci miast wyłączonych z województw — zgodnie z zasadami określonymi przez Ministra Handlu Wewnętrznego i Usług — mogą podwyższać ulgę podatkową, nie wyżej jednak niż do kwoty 10.000 zł, na obszarze całego województwa (miasta wyłączonego z województwa) lub na obszarze poszczególnych powiatów za wykształcenie pracowników w tych rodzajach zawodów rzemieślniczych, których rozwój na danym terenie jest szczególnie potrzebny.

§ 3. 1. Rzemieślnikowi przysługuje ulga podatkowa, jeżeli zatrudniał pracownika w celu nauki zawodu przez cały okres tej nauki przewidziany w umowie o pracę.

2. Jeżeli umowa o pracę w celu nauki zawodu została przedwcześnie rozwiązana z przyczyn niezależnych od rzemieślnika i pracownik został skierowany przez cech na dokończenie nauki zawodu w innym rzemieślniczym zakładzie pracy, wówczas przysługująca z tytułu wykształcenia ulgę podatkową dzieli się między rzemieślników proporcjonalnie do ilości miesięcy prowadzonego przez nich szkolenia. Jeżeli jednak rozwiązanie umowy nastąpiło z winy szkolącego rzemieślnika, ulga podatkowa przysługuje w wysokości proporcjonalnej do okresu szkolenia tylko temu rzemieślnikowi, u którego pracownik ukończył naukę zawodu.

§ 4. 1. Ulgę podatkową potrąca się od kwoty podatków obrotowego i dochodowego albo opłaty skarbowej z tytułu wykonywania rzemiosła, należnych za okres od miesiąca następującego po miesiącu, w którym została

wydana decyzja o przyznaniu ulgi, do końca roku podatkowego, w którym ulga została przyznana.

2. Jeżeli kwota ulgi przekracza kwotę podatków (opłaty skarbowej) należnych na okres, o którym mowa w ust. 1, potrącenia reszty kwoty ulgi dokonuje się w następnych latach podatkowych, nie dłużej jednak niż przez cztery lata.

3. Łączna suma potrąceń z tytułu ulgi nie może przekroczyć kwoty podatków (opłaty skarbowej) należnych za okresy wymienione w ust. 1 i 2.

§ 5. Wniosek o przyznanie ulgi rzemieślnik powinien złożyć w terminie jednego miesiąca od daty zdania przez pracownika egzaminu czeladniczego do terenowego organu administracji państwowej właściwego dla wymiaru podatku obrotowego, zryczałtowanych podatków obrotowego i dochodowego lub opłaty skarbowej. Do wniosku należy dołączyć dokument wystawiony przez izbę rzemieślniczą, stwierdzający, że rzemieślnik ubiegający się o ulgę szkolił pracownika przez okres przewidziany w umowie o pracę w celu nauki zawodu lub że zachodzą wypadki, o których mowa w § 3 ust. 2, oraz stwierdzający datę złożenia przez pracownika egzaminu czeladniczego z wynikiem pozytywnym.

§ 6. Traci moc zarządzenie Ministra Finansów z dnia 31 maja 1969 r. w sprawie ulg podatkowych dla rzemieślników szkolących uczniów (Monitor Polski z 1969 r. Nr 23, poz. 180 i z 1971 r. Nr 36, poz. 231), z tym że przepisy tego zarządzenia stosuje się do ulg podatkowych za wykształcenie pracowników zatrudnionych w celu nauki zawodu przed dniem wejścia w życie niniejszego zarządzenia.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: *H. Kisiel*

77

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 17 kwietnia 1975 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie zasad sprzedaży samochodów osobowych „Polski Fiat 126p” w trybie przedpłat przyjmowanych przez Powszechną Kasę Oszczędności.

Na podstawie § 1 ust. 1 pkt 14 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. z 1950 r. Nr 22, poz. 188, z 1951 r. Nr 25, poz. 185 i z 1969 r. Nr 20, poz. 148) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 1 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 14 listopada 1972 r. w sprawie zasad sprzedaży samochodów osobowych „Polski Fiat 126p” w trybie przedpłat przyjmowanych przez Powszechną Kasę Oszczędności

(Monitor Polski z 1972 r. Nr 53, poz. 281, z 1973 r. Nr 13, poz. 80 i z 1975 r. Nr 4, poz. 21) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przyjmowanie przedpłat na nabycie samochodu w latach 1978—1980 zostanie zakończone z dniem 15 maja 1975 r.”

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: *H. Kisiel*

78

ZARZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA I PRZEMYSŁU DRZEWNEGO

z dnia 11 kwietnia 1975 r.

w sprawie gospodarowania niektórymi surowcami drzewnymi.

Na podstawie art. 3 ust. 1 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 301, z 1956 r. Nr 54, poz. 244 i z 1971 r. Nr 12, poz. 115) oraz § 1 pkt 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 lipca 1956 r. w sprawie zakresu działania Ministra Leśnictwa

i Przemysłu Drzewnego (Dz. U. Nr 30, poz. 141) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zarządzenie dotyczy drewna okrągłego użytkowego oraz papierówki, nie stanowiących własności państwowego gospodarstwa leśnego.

2. Za drewno użytkowe uważa się drewno iglaste

i liściaste (z wyjątkiem drewna pochodzącego z drzew owocowych) w postaci dłuźyc, kłód, wyrzynków i wałków o średnicy co najmniej 7 cm drewna iglastego i 20 cm drewna liściastego, mierzonej wraz z korą na cieńszym końcu.

§ 2. 1. Państwowe jednostki organizacyjne zarządzające zadrzewieniami lub lasami obowiązane są zbyć nadwyżki pozyskanego drewna użytkowego oraz papierówki okręgowemu zarządowi lasów państwowych lub innym nabywcom wskazanym przez ten zarząd; oferta zobowiązuje do nabycia nadwyżek.

2. Nabywcami (ust. 1) poszczególnych rodzajów drewna użytkowego oraz papierówki mogą być wyłącznie następujące jednostki podległe Ministrowi Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego:

- 1) zakłady i tartaki przemysłu drzewnego w odniesieniu do drewna tartaczno-go oraz tarcicy iglastej,
- 2) zakłady przemysłu sklejek w odniesieniu do drewna do produkcji sklejk,
- 3) zakłady przemysłu zapalczanego w odniesieniu do drewna zapalczanego,
- 4) zakłady przemysłu papierniczego w odniesieniu do papierówki,
- 5) zakłady przemysłu płyt pilśniowych i wiórowych w odniesieniu do papierówki i drobnicy przemysłowej,
- 6) zakłady produkcji leśnej „Las” w odniesieniu do drewna tartaczno-go, żerdzi oraz tarcicy iglastej.

3. Okręgowe zarządy lasów państwowych oraz wy-

mienione w ust. 2 jednostki mogą nabywać również inne drewno niż określone w § 1 ust. 1, jeżeli drewno to jest niezbędne do wykonania planowych zadań.

§ 3. 1. Posiadacze nadwyżek legalnie pozyskanego drewna, nie wymienieni w § 2 ust. 1, mogą je zbyć nabywcom wymienionym w § 2 albo osobom fizycznym na ich własne potrzeby; przez własne potrzeby rozumie się również wyrób i zbycie drewna oraz wyrobów z drewna pod warunkiem posiadania uprawnień określonych odrębnymi przepisami.

2. Za tartaczno drewno iglaste sprzedane tartakowi lub zakładowi przemysłu drzewnego zbywca może w zamian nabyć odpowiednią ilość tarcicy.

§ 4. Dowodem legalności pochodzenia drewna jest:

- dokument nabycia drewna (np. asygnata),
- zezwolenie na wyrąb lub decyzja nakazująca wyrąb drzew,
- zaświadczenie terenowego organu administracji państwowej stopnia gminnego w odniesieniu do drewna pochodzącego z zadrzewień.

§ 5. Traci moc zarządzenie Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 18 marca 1968 r. w sprawie gospodarowania niektórymi materiałami drzewnymi (Monitor Polski Nr 13, poz. 83).

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 maja 1975 r.

Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego: *T. Skwirzyński*

79

ZARZĄDZENIE PREZESA POLSKIEGO KOMITETU NORMALIZACJI I MIAR

z dnia 27 marca 1975 r.

w sprawie określenia wysokości opłat za czynności urzędów probierczych.

Na podstawie art. 15 ust. 2 ustawy z dnia 29 czerwca 1962 r. — Prawo probiercze (Dz. U. Nr 39, poz. 173) oraz art. 2 ust. 1 i art. 5 ustawy z dnia 29 marca 1972 r. o utworzeniu Polskiego Komitetu Normalizacji i Miar (Dz. U. Nr 11, poz. 82) zarządza się, co następuje:

§ 1. Za czynności urzędów probierczych pobiera się opłaty określone w załączniku do zarządzenia.

§ 2. Opłaty za czynności urzędów probierczych pobierane są z góry, z wyjątkiem opłat określonych w § 14 załącznika, które pobierane są najpóźniej przy odbiorze wyrobu.

§ 3. Traci moc zarządzenie Prezesa Głównego Urzędu Miar z dnia 1 marca 1963 r. w sprawie określenia wysokości opłat za czynności urzędów probierczych (Monitor Polski z 1963 r. Nr 22, poz. 117, z 1965 r. Nr 53, poz. 280 i z 1973 r. Nr 10, poz. 61).

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 maja 1975 r.

Prezes Polskiego Komitetu Normalizacji i Miar:

B. Adamski

Załącznik do zarządzenia Prezesa Polskiego Komitetu Normalizacji i Miar z dnia 27 marca 1975 r. (poz. 79).

OPLATY ZA CZYNNOSCI URZEDOW PROBIERCZYCH

§ 1. Za badanie metodą przybliżoną i cechowanie wyrobów z metali szlachetnych oraz materiałów dentystrycznych z tych metali pobiera się następujące opłaty:

- 1) za badanie — od masy 1 grama przedmiotów:
 - a) platynowych lub palladowych zł 12,00,
 - b) złotych zł 7,50,
 - c) srebrnych zł 1,00,
 - d) srebrno-palladowych zł 4,50;
- 2) za cechowanie — od sztuki przedmiotów, o których mowa w pkt 1:
 - a) platynowych lub palladowych zł 10,00,
 - b) złotych zł 10,00,
 - c) srebrnych zł 5,00,

d) srebrno-palladowych zł 10,00.

§ 2. Za badanie metodą przybliżoną i cechowanie złota listkowego pobiera się opłatę od masy jednego grama łącznie z opakowaniem: zł 1,00.

§ 3. Za badanie metodą przybliżoną i cechowanie kopert zegarkowych wykonanych z metali szlachetnych pobiera się następujące opłaty:

- a) platynowych lub palladowych zł 75,00,
- b) złotych zł 45,00,
- c) srebrnych zł 20,00.

§ 4. Za badanie i cechowanie surowców i półfabrykatów z metali szlachetnych metodą analizy chemicznej pobiera się następujące opłaty: